

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 4 квітень 2018

Володимир СОЛОНЬКО (тема Юрія ІЩЕНКА)

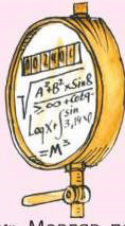

ІНТЕРНЕТ-АГЕНЦІЯ «ПЕРЦЯ»

ФОРМУЛА ВІД ЛУКАВОГО

Це такої думки переважна більшість населення про нинішню формулу, за якою розраховується вартість газу. На думку віце-прем'єра П. Розенка, вона «несправедлива й не враховує сучасних реалій». І водночас урядовець рекомендує, що не треба «нагнітати ситуацію заявами». Мовляв, потерпіть, уряд працює активно над її вдосконаленням. Як навчилися наші чиновники удосконалювати різні формули і на чію користь, люди переконуються, отримуючи платіжні квитанції. І цифри у них аж ніяк не зменшуються, а навпаки – ростуть, як тісто на дріжджах. Словом, що не формула, то ребус. Не інакше, як у тих, хто вигадує ті формули, захищає їх і впроваджує, м'яко кажучи, проблеми зі здоровим глуздом. А чи з почуттям гумору не все гаразд. Але не забувайте, над ким глузуєте, формулоторці.

**Як щораз під гребінець
Стригти буде кожен –
Увірватися терпець
У народу може.**

ГЕНЕРАЛЬСЬКА СВЕРБЛЯЧКА

Однією із основних невиліковних хвороб у наших збройних силах була і досі є так звана зіркоманія. Щось співзвучне з наркоманією, яку легко підхопити, але якої важко позбутися. Те ж саме із зіркоманією. З того часу, як на погонах з'явиться перша маленька «зірочка», військовий наче підхоплює вірус, від якого не може вилікуватися аж до першої великої «зірки». Мрія обов'язково стати генералом буквально переслідує по п'ятах. І тут не так важливо, що ти персонально зробив для зміцнення оборони країни, для її захисту як військовий топ-менеджер. Головне, скільки підшов стер на паркеті. Звідси і найбільш криваві наслідки під ловайськом та Дебальцевим. Зате, як гордо заявив начальник Генерального штабу ЗСУ В. Муженко, в 2014 році 50 військовим присвоєно звання генерала.

Будемо сподіватися, що почувши цю інформацію, наших воріженьків охопить такий страх, що вони негайно накивають п'ятами із окупованих територій. Ну, а поки що...

**Більше суму і печалі
У новинах зранку.
Зате маєм генералів
Втричі більш, ніж танків.**

ТІНЬОВИЙ РАЙ

Як кажуть у народі: «Куди не кинь – всюди клин». Оце такі справи у нашій економіці. Як не у каламутній воді рибу ловимо, то кінці ховаємо у воду, а чи у тіні все трудове життя проводимо. До останнього так уже звикли, що й не уявляємо заробітної плати не в конверті. За інформацією голови Держслужби з питань праці Р. Чернеги, кожний третій працівник задіяний на місці роботи нелегально. А це – близько 5 мільйонів осіб. Уявляєте, майже усе населення двох прибалтійських республік, а чи кількох наших областей, працює у тіні. І думає, що у раю.

Як запевняє чиновник, «служба бореться, аби знизити тіньову зайнятість». Про ліквідацію її вже не йдеться – хоча б знизити на відсоток чи два. Але ж вигадали подібні тіньові схеми роботодавці, а не наймані працівники. І зробили це з однією умовою: аби уникнути податків. Тож і ховають свої надприбутки хто у вітчизняних тіньових зонах, а хто – в офшорах.

**В тунелі третє вже десятиріччя.
Вже свічка ледве блимає в кінці.
В тіні одні і ті ж обличчя –
Людських сердець і душ людських ловці.**

Чергував Панько **БЛОГЕР.**

ДО УВАГИ ГРОМАДЯН-РЕЗИДЕНТІВ ТА ГРОМАДЯН-НЕРЕЗИДЕНТІВ!

Із 00 годин і 00 хвилин 2 квітня 2018 року на теренах III Веселой республіки ПЕРЕЦЬ починає діяти Перший Перчанський Банк інвестицій та підйому економіки

«Народний ОФШОР».

Першочерговим завданням цієї стабільної фінансової установи є залучення коштів від населення, що щиро шанує і так само щиро любить веселе і дошкульне слово, для негайного Будівництва в кожній області, в кожному районі, кожному місті і селищі

СУПЕРТЕХНОЛОГІЧНИХ СМІТТЕПЕРЕРОБНИХ ЗАВОДІВ.

Тільки вповні переробивши сміття як побутове, так і те, що носить характер воїстину суспільний, – корупція, хабарництво, рейдерство, зрадництво, чванство, закланість тощо, –

**МИ ВСІ РАЗОМ – СОБІ НА ВТІХУ ТА НА ЗАЗДРИСТЬ
ВОРОГАМ НАШИМ! – ЗМОЖЕМО РАЗ
І НАЗАВЖДИ ЗБУДУВАТИ
БАГАТУ, СИЛЬНУ, КВІТУЧУ І ЩАСЛИВУ УКРАЇНУ!**

Переробка побутово-соціального СМІТТЯ дасть змогу мати біогаз вітчизняного виробництва і позбутись такого принизливого для кожного гідного громадянина суспільного явища, як отримання субсидій

**(відтепер НАРОДНІ субсидії – злидні у розмірі
прожиткового мінімуму – матимуть лише чинуші-здириники
замість своїх мільйонних зарплат).**

Зберігайте свої ГРОШІ тільки в Перцях – новій і найстабільнішій валюті Веселой республіки ПЕРЕЦЬ, що не піддається інфляції, стагнації, деформації, номінації і ОШУКАЦІЇ від всього роду і безродства фінансових ділків!

Обмін Ваших гривень на НОВУ грошову одиницю раз на місяць, квартал чи рік можна здійснити у будь-якому пункті приймання передплати або у відділеннях «Укрпошти» за **індексом 97835.**

Всі деталі-сюрпризи щодо Обміну Валют буде оголошено вкладникам Нашого Банку в наступному числі журналу.

ВКЛАДАЙТЕ ГРОШІ В ПЕРЦІ!

**ЧИТАЙТЕ І НЕ ЗАБУВАЙТЕ –
журнал «ПЕРЕЦЬ. Весела республіка» З ВАМИ!**

Загальні збори звірів у лісі одностайно схвалили: «Господарем лісу обрати Ведмедя».

У протоколі нагадувалося, що ведмідь і молодий, і працьовитий, і чесний, і принциповий, і морально стійкий.

І Ведмідь став господарем.

Вже через кілька днів у лісі можна було почути:

– Оце справжній господар. Пішки по лісу ходить. У кожну нору заглядає. З кожним звіром за лапу вітається.

Всі звіри трудилися з ентузіазмом. Старались, щоб у лісі стало ще чарівніше.

Тут п'янило від запаху квітів. В очах рябіло від ягід. Буяла зелень пишних дерев. Пташки співали веселих пісень.

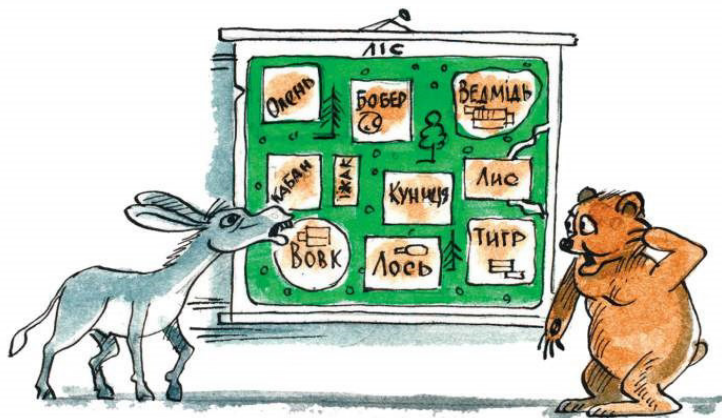
Та ось головний заступник Ведмедя Вовк зібрав адміністративний апарат лісу.

– От що, братці, – гаркнув він, – чи не здається вам, що наш господар живе в надто скромній барлозі? Все ж таки господар лісу. А разом з усіма звірами. Хтось щось побачить, хтось щось почує, хтось щось не так витлумачить...

ІЗ НОТАТОК НЕБАЙДУЖОГО

ПЛЯМИ на СОНЦІ

(З життя в нетиповому лісі)

Того ж таки дня для Ведмедя викопали персональний барліг. Відгородили його від загальножиттєвої суєти густим колючим терням. Щоб ніхто не порушував його спокою...

Через якийсь час зібрав нараду перший заступник Вовка Тигр:

– Чи не здається вам, шановне товариство, що наш вельмишановний Вовк залуговує кращої ями, ніж та, в якій він живе?..

Зауваження Тигра всі визнали актуальним і доречним.

Вовкові викопали іншу яму. Вистелили м'яке лігво. Від життєвої суєти відгородили колючим і густим терням. Щоб ніхто не порушував його спокою.

Наступні збори зібрав Лис. Заступник Тигра. Він поставив питання рубка:

– Тигрові необхідно виділити персональну ділянку й відгородити її від загальножиттєвої суєти. Бо все-таки Тигр не просто тигр, а заступник Вовка.

У мальовничому куточку лісових хащ Тигрові виділили ділянку. Обсадили її густим терням. Проклали туди доріжку. Небавом заступник Лиса Бобер доповідав коротко:

– Шановний Лис далі не може жити в такій норі, як усі інші лиси...

Лисові вирили нору на мальовничому пагорбі. Підвели туди потічок. Обсадили ділянку густим глodom...

Про нову хатку на лісовому ставку Бобер подумав сам...

Після того персональні житла й персональні ділянки в лісі з'являлися, як гриби після дощу. Кожен звір відгороджувався від загальножиттєвої суєти...

Якось Ведмедеві доповіли, що в лісі обмаль ягід, майже нема квітів і взагалі – сам ліс рідшає і всихає. Звірі не дбають про загальне добро. Тягнуть тільки до своєї нори.

– Звідки все це взялося? – заревів невдоволено Ведмідь. – Звідки у мешканців лісу така байдужість до спільного добра, такі споживацькі настрої?

І повелів негайно викликати до себе найбільшого філософа лісу – Осла.

Осел довго думав, приносив до лісового повітря, прислухався до лісового шепоту й авторитетно доповів:

– Плями на Сонці. Все зло на Землі від плям на Сонці...

Євген ДУДАР.

ДВА КОЛЬОРИ

Славень

українських корупціонерів*

Хабарник – це професія по суті.

І завжди небезпечною була.

Ми дуже вдячні соціальній скруті –

Вона для нас, як золота жила.

Приспів:

Двом кольорам радіє вся душа.

В очах від них аж темно.

Зелений – любий долар США,

А синій ще миліший – євро.

Освоїли ми схеми корупційні.

У них ми наче риба у воді.

Найголовніше – це дахи надійні

В поліції, прокуратурі та суді.

Приспів.

Тримаймося державної посади

Від Президента вниз – до дитсадка.

Не забуваймо давньої поради,

Що руку миє теж лише рука.

Приспів.

Єднаймося, хто має липкі руки.

В бюджеті вдосталь дір і дірочок.

Такі ж, як ми, візьмуть нас на поруки,

Якщо потрапим раптом «на гачок».

Приспів.

Нам треба бути пильними, панове!

Найважче взяти перший мільйон.

І будьмо кожен день напоготові,

Аби чкурнуть завчасно за кордон.

Приспів.

Корупція для нас, як рідна мати.

Її успадкували ще в утробі.

Не треба нас постійно ображати.

Хабарництво – це просто наше хобі.

Приспів.

Запам'ятайте всі хабарознавці:

Це ремесло прадавнє – не нове.

Поки в країні є хабародавці,

То попит на хабарників живе.

Штатний славнетворець

Аркадій МУЗИЧУК.

*Рекомендовано для виконання самодіяльними колективами на власну музику.

На написання саги мене спровокував вихід у світ видання «Жлобологія» у Києві. І тепер я просто хочу доповнити цей фоліант, бо і в мене є свої спостереження і – перепрошую за апломб! – думки з цього приводу.

З приводу жлобів і жлобства.

Жлоб – це органічне, практично нероздільне поєднання (сплав, переплетіння) тупості, жадібності і заздрості.

Жлоб – це примітивний матеріаліст.

Він абсолютно нездатний з кимось домовлятися і чесно дотримуватися слова. Точніше: він дотримується домовленості, але тільки в тій частині, яка йому вигідна.

І в цьому, власне, проявляється його тупість. Бо жлоб просто нездатний уявити переваги добре організованої колективної праці над самотнім тупим борсанням.

Він ідеїно яловий, як піранья, для якої головне – вцепитися в те, що вона вважає своїм. А своїм вона вважає все плотське, поживне, матеріальне.

А ще треба додати: жлоби добре розмножуються. Вони сяються колоніями і, попри відсутність складної духовності, є морально заразливими. В середовищі жлобів важливо залишатися піднесеною, доброю, зорієнтованою на якісь ідеали людиною. Коли тебе постійно дурять, що ти хитцем крадуть, відбирають, по-жлобськи перемивають кісточки, мимоволі відповідаєш тим же. Тобто стаєш жлобом. «З ким поведешся...»

Цікаве спостереження: жлобами нерідко стають люди, які кинули пити. Учорашній алкоголік через різку зміну в поведінці і харчуванні (випивання) раптом обжолоблюється. Тут, мабуть, вмикається якийсь загадковий механізм психофізіологічних перетворень. А може, просто діє закон рівноваги: гуляв, пиячив, демонстрував широту душі... Тепер маятник хитнувся в протилежний бік – до жадібності, дріб'язковості, примітивного хитрування.

Шукаючи аналогії в природі, можна сказати, що жлоби в певній мірі нагадують дрібні мушлі (черепашки), які пристають до дна корабля і, розмножившись, нашаровуються одна на одну, по-

мітно уповільнюють хід судна. Тому дно регулярно чистять. І не тому, що мушлі хочуть знищити, а щоб вони відстали, шукали собі поживне середовище самотійно, не присмоктуючись до судна.

Якщо під судном, яке давно не чистили, розуміти країну, державу, то чіткіше уявляється, чому «нема ходу пароходу».

Жлоби ніколи не бувають багатими.

Зате вони вміють добре заздрити. І один одному, і тим, хто хоч трошки багатший.

Ще за радянських часів сільські жлоби крали на дачах усе, що можна було дотягти до своєї садиби. На тій моральній підставі, що: «А чого вони, городські, сюди приїхали? У них і так усе є!»

В принципі, жлоб є природним ворогом будь-якої розумно організованої колективної праці, тобто, він антипод нашого дохлого середнього класу і ненашого жирного олігархату.

Відносно чесно жлоб може працювати тільки під наглядом. Ідея чесно (тобто доброякісно, надійно, без крадіжок) праці в його голові просто не вміщується.

І це прямо вказує на історичне походження жлоба. Це, власне, різновид совка. Його батьківщина – Радянський Союз. У цій великій країні десятиліттями поспіль виполювали в соціумі все, що мало за душею якусь ідею, переконання, думку, особливо – відмінну від панівної, одержавленої.

На ідеологічній царині відбувалися процеси, подібні до тих, що тривають у світі тварин: коли винищує один вид, його місце займає інший. Варто вибити кібців (соколиних), як зразу зростає кількість польових мишей. Так на просторах теренах розмножи-

лися жлоби. Нехитра стратегія виживання: у тупих, бездумних, безідейних, брехливих було більше шансів уціліти і розмножитись.

Жлоб ніколи не буває винуватим. Винувати будь-хто і будь-що. Приміром: от розігнали колгоспи – і зразу впало сільськогосподарське виробництво. Винувати: уряд, президент, світова змова... Хоча, насправді, це міф. Колгоспи ніхто не забороняв. Їх просто залишили напризволяще, самих по собі, як хочеш – так і живи. Здавалося, можна було б організуватися навколо успадкованих матеріальних цінностей (основних фондів, техніки тощо) і продовжити працювати. На нових організаційних засадах. Але жлоби все розтягли. По цеглинці, по гвинтику. І тепер лають дикий капіталізм. Звичайно, він дикий. Бо дикий – ми.

Я скептично ставлюся до ідей створення товариств співвласників житлових будинків. Хоча сама по собі ідея доречна, можна навіть сказати – рятівна з огляду на жалюгідний стан нашого житлово-комунального господарства. Але... в будинку обов'язково набереться критична маса жлобів, яка пустить під укіс будь-яке конструктивне починання, що врешті-решт могло б принести користь усьому загалу.

Приміром, жлоб може викрутити в під'їзді лампочку, щоб, трохи пізніше, спіткнувшись у темряві, розбити собі лоба.

Це, власне, жлоби заср..., перепрошую, – засмітили всю нашу країну. Бо в жлобі живе нездоланна рефлексія – не напружувати заради чогось далекого, незрозумілого, що не помацаєш і не попробуєш на зуб. Він просто не може уявити, що таке екологія. Він вивалить машину сміття у лісопосадці, не донесе пакет з домашніми відходами до контейнера і дивуватиметься, що в місті нічим дихати, ширяться інфекційні захворювання, а вода стала всуціль непитною. Обіг води (речовин) у природі, за межами квартири жлоба, – це щось не доведене, не реальне, а значить, не має до нього жодного стосунку.

Добровільна участь у якійсь організації, свідомо самодисципліна – це не для жлоба. Природно, він теж хотів би зручно й затишно жити, але якось вихитрившись, придурившись, щоб не витра-

чати на це ні своїх сил, ні грошей. Хай інші, а я – «лівим краєм за сараєм».

Зазвичай жлоб – боягузливий, легкодухий. І це витікає з його природи: навіщо ради чогось ризикувати, коли багато він не потребує – досить, щоб було, як у інших. А щодо ідей, поглядів, особистої думки, то цього він не може навіть уявити – мало зрозуміла, практично невідома матерія.

Крутий історичний поворот, тобто «воцаріння» так званої демократії, надало жлобам несподіваної соціально-політичної ваги. Вони раптом стали вибирати владу. Майже по-справжньому. Голоси жлобів стали лічити і зараховувати. Хоча, в принципі, якщо голосуванням вважати прояв певної політичної позиції, реалізацію власного переконання, то отут якраз і криється нонсенс. Бо у жлобів немає теоретичних переконань і політичних позицій. У них є тільки примітивний матеріальний інтерес і задувана вже любов до «шари». Завдяки демократичним виборам вони можуть привести до влади кого завгодно, то здатний хоча б ненадовго погамувати їхню спрагу «шари», дармівщини. Тобто жлоби запрограмовані на легалізацію влади багатіїв, людей, у яких є гроші. І від цього нікуди не дінешся. Така демократична процедура.

Виходячи з наших українських обставин і дещо уточнивши політичний термін «демократія», гадаю, що нинішню форму управління суспільством варто називати «жлобократією». За назвою тієї суспільної сили, яка практично визначає якість правлячої верхівки.

Цього терміна не варто соромитись. Хоча б з огляду на те, що всі форми правління – перехідні. І ця минеться. На тлі зоряного неба.

Якщо комусь здалося, що я захотів очорнити декого з громадян, то дарма. У жлобів є й позитивні якості. Приміром, із них виходять гарні холої. У цій соціальній ролі жлобу майже не треба думати, всю відповідальність за нього несе хазяїн (начальник, директор тощо), в разі якоїсь прикраси йому є когось лагати. І в цьому, мабуть, полягає для жлоба найбільший життєвий комфорт.

Павло **СТОРОЖЕНКО**.

Сергій РЯБОКІНЬ

Костянтин КАЗАНЧЕВ

Олексій КОХАН

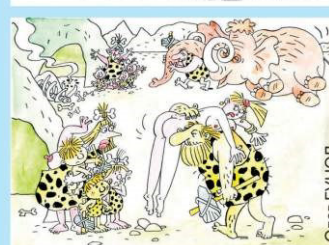
Володимир КАЗАНЕВСЬКИЙ

Олексій КУСТОВСЬКИЙ

Микола КАПУСТА

Олег ГУЦОЛ

НЕВДЯЧНИЙ

– Ох-ох-ох-ох... – зігха Горох.
– А що не так? – озвався Будяк.
– Вночі якісь-то бісові гевали на олів'є геть чисто обчухрали...
– Чи бачив світ таку дурепу? – Будяк в одвіт. – Знайшов халепу! Я був би радий що є сили, якби до столу запросили.

ОБМІН ЛЮБ'ЯЗНОСТЯМИ

Одного сонячного дня ще не підтоптана Свиня з корита їла гичку. Тут підійшов чванько Гусак (на витівки ущипливі мастак) й під'юджив молодичку: – В очах, сусідко, бачу сум. Якийсь-то безвз узяв на глум чи пригостив поліном? Будь, льохо, витриму вірцем. Престижно стати холодцем та ще й із хрінном... Свиня не раз терпіла від нікчем. Вдалась до аналогії з харчем, манкуючи відверто етикетом: – Я так тобі на кліпний відповім: вже ліпше будь свинячим залишним, ніж схожим на лайно паштетом!

Велімир **УМОРА**.

ПОЛІТИЧНА КУХНЯ ПЕРЦЯ

ТАБАТИ І САЛАТИ

НІС ПО ВІТРУ

(із парламентського словника)

Верховна Рада –
Політична клоунада.
Недарма сесійна зала
Вся за формою овала.
В ній парламентські застави –
Наче циркові вистави.

Коаліція у Раді,
Як спереду, так і ззаду –
Невидима, віртуальна,
Загадкова персонально.
Рідній владі служить ревно,
І за що – знає напевно.

Недоторканність для народу
Приносить бажані плоди:
Якщо потрапить у халепу –
Сухеньким вийде із води.

Тушка –
Парламентська галушка:
З макітри – в макітру,
Бо ніс трима по вітру.

Фракція –
Політична акція,
Що продається, як товар.
Тому до зради має дар.

Опозиції у Раді
В коаліції не раді.
Неприхильна ж бо
до влади –
Поверта до неї задом,
Наставляє роги,
Йде щораз не в ногу.

Позафракційний –
Із дном подвійним.
Сьогодні нашим,
А завтра вашим.

Регламент у Раді,
Що дишло у возі.
Тому й казнокрадів
Багато в обози.

Не сходила з екранів
Невільниця Ростова,
Заручниця політиканів
І жертва їх чергова.

Тепер самі не раді
Чинovníки у владі,
Що посприяли Наді
Десантуватись в Раді.

Та в трюках політичних
(Що хочу те й роблю),
Потрапить можна «лічно»
В свою ж петлю.

Рецептурний ВІДДІЛ

НЕ ПО-ДЖЕНТЛЬМЕНСЬКИ

Сесійна зала – як футбольне поле:
Є нападаючі і є захисники.
Там часто-густо правда очі коле,
Тому її стрічають у штики.

Критичний закид – це уже образа
(Не по-джентльменськи, некоректно, бач),
Куди зручніша велемовна фраза –
Обкатана і кругла, наче м'яч.

НЕЗАХИЩЕНИЙ

Колишній депутат
Поскарживсь прокурору:
«Я втратив рівновагу
І відчуваю стрес.
Я був недоторканий,
А нині коло двору
Щодня гарчить на мене
Старий прибудний пес».

Вадим СКОМАРОВСЬКИЙ.

Звичайно, народні депутати вважають, що вони найголовніші у Верховній Раді, а точніше, в овалі приміщенні цієї поважної установи. І кожен навіть може показати своє законне і нібито робоче місце, на якому встановлена табличка із прізвищем народного обранця.

Щоправда, у переважній більшості депутатів ці місця ніяк не дочекаються своїх хазяїв. Де-факто не дочекаються. А де-юре – навпаки. За документами реєстрації, «місця сидіння» і депутати зустрічаються регулярно під час сесійних засідань. Складно сказати, в чийому образі з'являється депутат – привидів чи барабашок. І в яку пору доби? Бо під час ранішнього і вечірнього засідань сесії їхнього ніжного дотику робочі місця, чи точніше – місця для сидіння, не відчувають.

Та виявляється, що це не так і важливо. Головне, щоб головуючий, відкриваючи засідання, сказав усього кілька фраз – «зареєструвалося 356 депутатів». А ще краще – якби він це повторив. Не стільки для впевненості, скільки для протоколу. І не так важливо, що насправді не депутати зареє-

ХТО НАЙГОЛОВНІШИЙ У ПАРЛАМЕНТІ

струвалися, а картки. До речі, буває таке, що головуючий називає речі своїми іменами. Але це теж не має значення, бо після того, як табло поставило «крапку», нехай опозиціонери хоч гопки скачуть сесійною залом, доводячи, що присутніх на вечірньому засіданні не 356 депутатів, а від сили 40. Їм головуючий спокійно, без усяких емоцій, покаже на електронне табло. А там – де-юре. Картки свою справу зробили. А як вони без їхніх власників у потрібну годину і на конкретне місце потрапили, у жодному протоколі не знайдете. Та ніхто й не шукає.

Та якби тільки картки мали таку магічну здатність перетворюватися у народних депутатів. Кнопки, які теж є іменними, ще не те виробляють. Для них теж байдуже, чиї руки їх натискають – з більшості, з меншості, правих, лівих, білих, біло-голубих чи червоних. Вони справно приймають чи не приймають – закони, рішення, постанови. Навіть тоді, коли їхні повелителі чи повелительки перебувають на іншому континенті.

Ось такі метаморфози відбуваються у сесійній залі парламенту, після яких язик не повертається назвати народних депутатів найголовнішими у Верховній Раді. Для багатьох із них більше підходять назви, що стали справді народними, – «картконосії» та «кнопкодави»...

Веселим олівцем малював Володимир СОЛОНЬКО,
а гострим співцем віршував та прозував Аркадій МУЗИЧУК.

1-ше творче об'єднання комедійних фільмів «НІСЕНІТНИЦЯ»

НЕМА ДОКАЗІВ

Сценарій повнометражного фільму

ЗНІМАЛЬНИЙ МАЙДАНЧИК

«Ми знаємо, що заступник голови Одеської ОДА керував розгоном Майдану в Одесі, але він не сидить, бо нема доказів. Зрозумійте, прокурор – це уособлення закону та справедливості».

Почуто на телеканалі ZIK 13 грудня 2017 року.

Не встиг Степан переступити поріг, як його накрила мокрим рядном дружина:

– Чоловіче, роби щось! Василько геть від рук відбився! Сьогодні телефонувала його класна керівничка – наш син знову зірвав урок!

«Як мені все це набридло», – подумав Степан. Але вголос мовив інше:

– Сонечко, телефонний дзвінок – це не доказ.

Я – батько, уособлення закону та справедливості. Я не можу карати сина бездоказово, за телефонним дзвінком, якого сам не чув. Де доказ?

– Є, – зраділа дружина. – Класна керівничка запис у щоденнику зробила.

– Щоденник – це документ, – погодився Степан.

– А запис – це доказ.

Чоловік вийняв із шафи пасок і пішов у кімнату сина, п'ятикласника Василька. З порога твердо сказав:

– Сину, ти зірвав урок і за це відповиси.

– Тату, – не звернувши уваги на пасок у руці батька хлопець, – це бездоказова заява.

– Доказова, – не погодився батько. – В твоєму щоденнику є запис про це.

– Але ж там нема запису, – невинно дивлячись на батька, Василько простягнув щоденник.

Степан подивився і не повірив очам: запису не було. Але... Стоп!

– Ти ж сторінку в щоденнику вирвав, – обурився батько. – Там був запис.

– Там міг бути запис, але й могло не бути. Все інше – це бездоказові припущення.

– Справді, презумпцію невинуватості ще ніхто не відміняв, – погодився Степан. – Не винен, поки вину не доведено.

Він вийшов із синовєї кімнати й повідомив дружині:

– Василько вирвав сторінку із щоденника, тому всі заяви про зірваний ним урок є бездоказовими й голосливими. Тож скажи класній керівничці, хай піде в суд, візьме санкцію на відеофіксацію, запише на відеореєстратор його поведінку на уроці – і я отримаю доказ. Отоді, згадаєш моє слово, я йому всиплю.

– А якщо суд не дасть санкції? А якщо просто я дам учительці нашу відеокамеру і вона запише поведінку нашого сина?

– Без санкції – ніяк, – розвів руками Степан.

– Бо Василько приведе зі школи вчителя правознавства і той тобі підтвердить, що несанкціонований відеозапис не має сили доказу. Ти чула, що вчора сказав один високовкріслений прокурор?

Вся Україна знає, що чиновник Одеської облдержадміністрації керував розгоном Майдану в місті, але посадити його неможливо, бо нема доказів. А ти хочеш, аби я бездоказово карав рідного сина?

Перценосний сценарист Ярослав **БОРСУК**.
м. Підгайці Тернопільської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

НОТАТКИ НА ЛОБІ

У владному трикутнику – Президент – Верховна Рада – Кабмін – не всі кути гострі.

Не вічно за дороги в «глухий кут» відповідатимуть шляховики.

Баронеси, у переважній більшості, – дружини «баранів».

Земля може розмиватися, розбазарюватися, розкрадатися, та ніколи – розмножуватися.

Верховна Рада – законодавчий орган, а не орган, на якому невизнані генії можуть дозволити собі фальшивити музику вічності.

Дивно, але 90 відсотків українців вважають слова «рай земний» і пекло – синонімами.

Василь **ГЕЛЕТКО**.
м. Ніжин Чернігівської області.

– Віддай Богові душу – і до мене. Місце твоє в казані, заробив!

ЗІГРІЛА УКРАЇНОНЬКУ «СТЕПАНОВА ВЕСНА»!

37-й рік поспіль (із 1982-го, коли видатний поет-сатирик, перчанин Степан Олійник полинув у вирій) на Одещині митці (письменники, артисти, художники, журналісти) за підтримки місцевої влади двох районів проводять щорічні Олійниківські читання. 2011-го цей фестиваль дістав назву «Степанова весна».

Цьогоріч він також відбувся. Але новинкою стало те, що розпочавсь... у Запоріжжі. Провела його Всеукраїнська асоціація гумористів і сатириків «Весела Січ» імені Петра Ребра на чолі з кошовим Миколою Білокопитовим, який готував сценарій, організовував і вів концерт. У великому актовому залі Запорізького національного університету виступи-

ли: натхненниця усіх свят на Одещині, дочка письменника Леся Олійник, народний хор «Запорозькі козаки» (керівник Юрій Івченко), народний артист України Анатолій Демчук, заслужена артистка України Лариса Дедюх, запорізькі веселосічовики (поети-гумористи, самодіяльні артисти). Виступив із піснями й заслужений артист естрадного мистецтва України Анатолій Сердюк.

Уже наступного дня фестиваль продовжив свою ходу Одещиною. У святкових заходах узяли участь ще й фахові артисти розмовного жанру з Івано-Франківщини Ігор Чепіль і Микола Кавачук. Урочистий вечір провели в Золотій залі Одеського літературного музею,

потім - у селі Пасицели Балтського району, де народився видатний сатирик, далі - у Балті. Перейшло свято в Миколаївський район, де митці виступили в будинках культури перед жителями кількох сіл.

А завершили «Степанову весну» в селі Левадівка Миколаївського району на Одещині, де виріс, навчався в школі Степан Іванович. Тут Леся Степанівна вручила дипломи новим лауреатам премії імені Степана Олійника. Ними стали письменник Анатолій Горбівненко зі Сміли (Черкащина) й журналіст Юрій Федорчук із Любашівки (Одещина).

Пилип **ЮРИК**.

Дружній шарж Анатолія АРУТЮНЯНЦА

СТЕПАНОВІ ОЛІЙНИКУ -
3 квітня мало б виповнитись
110 років
від дня народження.

САТИРИЧНЕ ЖАЛО

Коли казати правду щиру,
То я тому й пишу сатиру,
Що ніжно лірику люблю!
Степан Олійник

Якщо хочеш бути веселим,
Приїжджай у Пасацели.
Тут Олійників родина.
Тут від батька і до сина
І від діда до онука -
Для усіх одна наука:
Сій добро і правду ріж,

І брехню зі злом - під ніж.
Тут усаку нечисть, лихо
Виганяють тільки сміхом.
Ним лікують всі хвороби,
Всі - від п'ят і аж до лоба.
Недарма Степан Олійник,
Хоч в душі був
лірик-мрійник,
Того сміху так набрався,
Що усе життя сміявся
З лежнів, блазнів і п'яниць,
З таких-сяких молодичь.

Брехунам і крадіям
Словоблудам, шахраям
Давав щедро на горіхи.
Тож було їм не до сміху.
Перчив їх поет добряче
Словом гострим і гарячим.
Сатиричне перо-жало
В ціль щоразу попадало.

Аркадій **МУЗИЧУК**,
лауреат премії
імені Степана Олійника.

ПЕС БАРБОС **поблажливий крос**

До озер, через луги,
Там, де верб зелені шати,
Йшли природи вороги -
Браконьєри-торбохвати.

Поспішали мимо плес
За Гаврилом-здоровилом.
Збоку біг цибатий пес,
Дресирований Гаврилом...

Що не крок - тріщить лоза.
Йдуть, нема на них холери!
Ось і озеро-краса.
І спинились браконьєри.

Підізвавши двох Микол,
Одігнавши пса рудого,
Дістає Гаврило тол
І дружкам говорить строго:

- Киньте к бісу цигарки
І замріть у цій хвилині,
Бо як бахне - на шматки
Рознесе вас по долині.

Прикріпив Гаврило Щур
Тол на палку-закидалку,
Підпалив бікфордів шнур
І жбурнув на воду палку.

Ліг на землю на живіт
І простяг тремтячі руки.
П'ять хвилин - і гримне світ!
І спливуть соми і щуки!

Але світ не без чудес
(Не забудь їм ту рибалку!):
Як уздрів служака-пес,
Що хазяїн кинув палку, -

Гавкнув хрипло - і туди:
Діставати, як привчили!
Палку - в зуби... і з води
Пре до берега щосили!

Пре на них... А шнур горить!..
Торбохватам не до рибки:

Щур «ой боже!» верещить,
В двох Микол волосся дибки!

Двоє в майках і трусах,
Щур Гаврило в тілогрійці -
Чешуть так, що глянуть страх!
Хоч записуй в олімпійці!

Шнур згоря! Сильніше «крос»!
Озирнуться торбохвати -
З вибухівкою Барбос
Наступа уже на п'яти!

Марафонську боротьбу
Тим скінчили браконьєри,
Що залізли на вербу
І притихли, мов тетері.

Під вербою став і пес.
Кинув тол й махнув ганяти...
Мить... і дим аж до небес!
Бахнув тол гучніш гармати!

Бахнув так, що їх труси
Над вербою закружляли,
Що суконні картузи
З неба й досі ще не впали.

Бахнув так у всі боки,
Що тікали з лугу коні,
Що здригнулися шибки
У міліції в районі,

Що хрестились на траві
Два Миколи і Гаврило.
Хтось питав їх:
- Ви живі? -
Ті не чули. Поглищило!

Сполошилося село,
Збіглися діти до левади,
Лиш нікого не було
Ні з району, ні з сільради.

Там воюють на словах,
Шлють з міліції папери...
А в озерах і річках
Нищать рибу браконьєри!
Степан ОЛІЙНИК.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

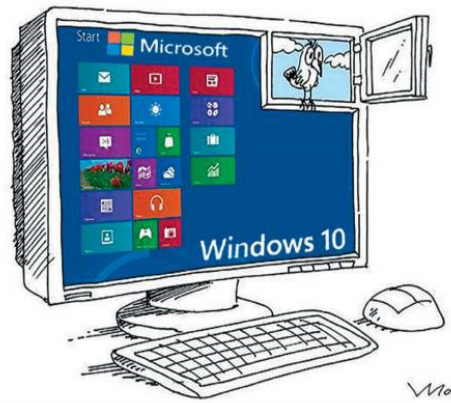
УСМІШКИ

ЗВІТНЕВІ

Сергій ФЕДЬКО

Валерій МОМОТ

Валерій ЧМИРЬОВ

НА ПОРЯДОК ДЕННИЙ КАБМІНУ

Чотиримісячне теля вибігло із сараю і, задерши хвоста, почало весело підстрибувати по подвір'ї, пробігаючи коло за колом. Його радості не було меж. Тварини, що були у господарстві, звернули увагу на малого стрибунця.

— Ти чого це гарцюєш? — замекало козеня. — Я хочу спокійно полежати, а ти розбігалось, мов скажене.

— У мене є підстави радіти, — не зупиняючись, мекало теля. — У самій столиці про мене знають і дбають.

— Що ти мекаєш? Хто там про тебе знає і дбає? — на козеняті шерсть стала дибки чи то від злості, чи від заздрості.

— Як хто? Уряд. Сам прем'єр-міністр.

Теля нарешті зупинилося і гордо підняло го-

лову. На підтвердження своїх слів заворушило вухами і зафиркало носом.

А козеня продовжувало глузувати.

— З тебе он кури у сусідніх курниках уже сміються, і лоша аж качається від сміху на траві.

Теля сперлося передніми ногами на лавку, щоб його побачили на сусідньому подвір'ї, відігнало хвостом мух і промекало голосно:

— На кожну телячу голову віком від одного до п'яти місяців уряд виділяє 300 гривень дотації. А про козячу голову, до речі, у тій постанові ні слова. Про що це говорить? Велика рогата худоба є найбільшою і найшанованішою скотиною, як каже один із наших шанувальників.

Усі тварини: вівці, коні, кози, свині, що вільно розгулювали по фермерському дворі чи стоя-

ли в огорожі, засмучені почутим, низько опустили голови.

Лише сусідські кури, яких у селянських дворах називали «мажорами» за їх «царські» помешкання, зчинили лемент: закудкудакали, засокотили, наче кожна із них щойно знесла по яйцю. А найбільш смілива, ряба, вибігла із курника і вистрибула на паркан. Прочистила горло знайомим «ко-ко-ко» і закудкудакала:

— Теля вам сказало неправду. Згідно з постановою уряду найголовнішими, найбільшими і найшанованішими є ми — олігархічні кури. На кожну курку наш господар отримує з держбюджету близько 350 гривень. Тож кожна куряча голова на 50 гривень дорожча, ніж теляча.

Ряба голосно розсміялася. Її дружно підтримали інші в усіх сусідських курниках. Лише місцеві, зозулясті, здивовано хитали головами.

Теля сумно дивилося на мажорну курку, порівнюючи свій зріст і вагу та її. Його телячий розум ніяк не міг збагнути курячої арифметики уряду. Ні воно, ні інші його рогаті і не рогаті родичі не сподівалися, що уряд разом із «курячими» скоробагатьками вкотре підсуне їм таку «свиню».

Михайло СТЕПОВИЙ.

ПРОЕКТ

- 1.** Отримавши мандат, забудь, хто ти, з яких конопель вискочив, яка кримінальна книжка була на зоні. Тепер ти просто порядковий номер.
- 2.** Навіть на смертному суді ніколи не зізнавайся, скільки мільйонів доларів (євро) ти заплатив своєму лідеру чи вніс до партійної каси.
- 3.** Перш ніж переступити поріг сесійної зали, перепиши все рухоме й нерухоме майно на батьків, братів, сестер, тещу чи тестя. Мільйони переведи на Кіпр.
- 4.** Здай карточку для голосування голові фракції чи лідеру партії.
- 5.** Перш ніж віддати свій голос за те чи інше питання, простеж за командою керівника фракції. Якщо він, як баран за кермом, опускає голову вниз, – голосуй «за». Якщо махає головою, як корова, що відганяє мух, зліва направо, – голосуй «проти».
- 6.** Важливий вплив на процес законотворення має твій фізичний і психічний стан. У списки тебе впустили не для того, щоб ти махав язиком чи мандатом, а інколи міг дати і по зубах, і по голові.
- 7.** При команді про блокування трибуни рвеш підметки до стола президії. Зубами перекусюєш провід центрального мікрофона. Ногами відбиваєш шнур комп'ютера. Ламаєш стілець головуючого і гупаєш черевиком по столу. І не своїм голосом волаєш:
– Такий головуючий Україні не потрібний!!!
При цьому твої колеги пакують ведучого й виносять із зали. Конфісковується портфель і спалюється. Можна пошарити по кишенях. Гривні забираєш собі, валюту – у парткасу. Стовпом стаєш на вхідних дверях. Два чоловіки сідають тобі на голову.
Крики «Ганьба!», «Запроданці!», «Бандерівці!», «Червонопузі!» – обов'язкові.
За першою ж командою ти повинен витягнути із кишені свисток, з черевика – сопілку, із-за пазухи – мегафон і горлати «Ганьба!». Відірвати рукав у супротивника. Заткнути йому рот шарпеткою. Вдарити по ногах пакочою документів чи нормативних актів.
- 8.** При блокуванні електрощитової необов'язково пхати пальці у розетки чи пробувати язиком оголені проводи.
- 9.** При блокуванні туалетів не пий рідке мило і не намагайся спалювати туалетний папір чи викрутити шурупи та забрати прилад для сушіння рук.
- 10.** Під час бійки лупи не по зубах, а по тих місцях, які закриті одягом. Краще, якщо битимеш подалі від телекамер. Не чіпай журналістів. Їм заплачено, щоб вони тебе виправдали.
- 11.** Якщо тобі надали слово і ти отримав дозвіл від керівника фракції на виступ, – говори лише з підсунутим тобі папірцем, й те, що ти вивчив наизубок. Це тобі не в селі на мітингу. Забороняються такі звернення:
– Нюся, це я.
– Мамо, привіт!
– Галько, будеш гуляти без мене, отримаєш мандатом по фізії.

– Чого заглядаєш?! Не лігають вареники, бо їх немає!

- 12.** Не знаєш, що сказати, скажи прямо:
– Ми не підтримуємо! Це стандартний закон.
– Це ми підтримуємо, народ зачекався.
- 13.** Крок вліво, крок вправо без дозволу координатора фракції – політичний розстріл і політична смерть.
- 14.** Якщо політичні супротивники пропонують купити твій голос за кілька мільйонів доларів, не поспішай брати. Повідом фракцію. Вона завжди дасть тобі на мільйон більше.
- 15.** Дозволяється ходити по ресторанах разом із своїми політичними супротивниками, але лише за їхні гроші.
- 16.** Все робили, робимо, будемо робити при владі ми – правильно. Все, що робить опозиція, – дурня й злочин перед власним народом.
Ми при владі – НАТО – так, вони при владі – НАТО – ніколи.
Ми при владі – один народ, одна мова...
Вони при посадах – даємо революцію, пам'ятники – розібрати, Бандера – ворог, Мазепа – зрадник.
У парламенті ти маєш гроші, майбутню пенсію, кімнату в готелі. Про інше подбай сам при підтримці фракції. Купи машину. Приватизуй квартиру. Зароби мільйони. Заведи коханку і позашлюбних дітей.
І нехай тоді допоможе наша партія. А вона – розум, честь і совість нашого народу.
Не знаєш, що робити, – краще не роби нічого. Запитай у старших товаришів, які вже відсидили у залі 20 років. Це багатий досвід. Тому – вчися. Поки не маєш ще позитивного стільця у залі. А це – ну майже, як довічне депутатство. Без цього, як і без цієї Пам'ятки, – ніяк.

Віктор **СЕМЕНЯКА**.
м. Полтава.

Володимир СОЛОНЬКО

Малюнки Анатолія ВАСИЛЕНКА

– Ми боремось із організованою злочинністю, а не з якимось дріб'язком, що цупить пару курей!..

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

ЗАПОТИЛИЧНИКИ від Юрка БЕРЕЗИ

ЩОДО ПОСАД

Десь об'єднані громади
Обирають ватажків,
Десь громади обирати
Доля кинула ділків.

У ділків таке бажання
Долучитись до посад,
Бо проблеми їх не манять,
А фінанси цих громад.

ПРИЧИНА КРАХУ

Бач, не діставсь кар'єрної вершини:
З людей живих розбіглися сходинами...

НЕБЕЗПЕЧНА СПОРУДА

Депутат – як за горою:
Має статус, пільги, зброю...
Захисна споруда ця
Падає на виборця.

ЩОДО НАРОДУ

Якби ніхто не крав із нас,
Народ би з бідності і згас.
А так всяк скаже (і не збреше):
Крадем, хто більше, а хто менше.
Як результат, ми – не в злидоті:
Той – пан, а в того – крихта в роті.

м. Рівне.

Олег ГУЦОЛ

Анатолій ГАЙНО

– Ви тільки-но подивіться, що наробили кислотні сніги з на-
ми дорогами. На боротьбу з ними було витрачено всі бюджетні
кошти нашого міста.

перченятко

Вірші Василя ШАРОЙКА

НЕ КАЗКА

Напис «Тут собака злий»
Кожен розуміє,
Та Данилко ще малий,
Ще читать не вміє.

Підійшов і знову пса
По голівці гладить,
Бо змогла його краса
Малюка принадить.

Викликає інтерес
В дідуся, що внуку
Дуже злий і грізний пес
Ніжно лиже руку.

Я розкажучу, малі,
Правду, а не казку:
Всі на світі, навіть злі,
Дуже люблять ласку.

ЯК НАЗИВАЄТЬСЯ ТОЙ М'ЯЧ?

Татусь Петро дочці Галині
Купив м'яча у магазині.
Той м'яч великий та рябий.
Таким не грають футболісти.

– Дивись, Галинко, не розбий!
В обід його ми будемо їсти.
Хай здогадається читач,
Як називається той м'яч!

ДУЖЕ ЛЮБИТЬ

– От признайся бабусі, Грицю!
Любиш ти свою сестрицю?

Оченята Гриць примружив,
Каже:
– Нашу Ладу
Полюбив я дуже-дуже:
Дужче шоколаду!

ГНАТ ВИГАДНИК

(З М. Дукси)

Усі дівчатка вчать уроки
І радіють – це «Сороки».

А той чорнявий жвавий хлопчик
(Найменший в класі) –
то «Горобчик».

А ось упертий – значить, «Бик».
А он похмурий – то «Індик».

А цей (самі ви посудіть!)
Незграбний дуже – це «Ведмідь».

Всі учні пишуть, вчать таблиці...
А Гнат вигадує дурниці.

ОЩАСЛИВИВ ТАТА

– Тату, радуйтеся! – синок
Вскочив до кімнати. –
Вже не будете книжок
Більше купувати!

Тато мовив: – Що за крик?
І почув від Васі:
– Бо зоставсь на другий рік
Я у другім класі...

ЗАГАДКИ

У воду він пірнає сміло,
Житло буде дуже вміло
І робить на річках загади.
Попробуйте його вгадати!

До ялини, до сосни
Лікар прилітав лісний,
Добре їх підлікував,
А тоді попрямував
Під березу під високу
Попросити в неї соку.

Малюнки Ганни МОКІЄНКО.

Перчанський книжковий ярмарок «СміхоГРАЙ»

У першому кварталі вже побачили світ і ось-ось вийдуть з друку книжки Бібліотеки журналу «ПЕРЕЦЬ. Весела республіка»:

Ярослав ГАШЕК
«Ківер солдата Трунця»
Формат 70x100/32, обсяг 48 стор.
Відпускна ціна – 14,00 грн

Павло СТОРОЖЕНКО
«Спосіб для баранів»
Формат 70x100/32, обсяг 64 стор.
Відпускна ціна – 18,00 грн

Василь ЧЕЧВЯНСЬКИЙ
«Нема життя»
Формат 70x100/32, обсяг 56 стор.
Відпускна ціна – 16,00 грн

М.В. ГОГОЛЬ
«Вечори на хуторі біля Диканьки»
Формат 70x100/32, обсяг 64 стор.
Відпускна ціна – 18,00 грн

Анатолій ВАСИЛЕНКО
«Дошкульним олівцем. Графічні нотатки...»
Формат 70x100/32, обсяг 64 стор.
Відпускна ціна – 18,00 грн

Хто не встиг передплатити ці видання через «Каталог передплатних видань України на 2018 рік» (індекси 60194 та 60195), хай не журиться! Книжечки можна отримати післяплатою через поштові відділення «Укрпошти», зробивши заявку (вказати своє прізвище та адресу) за телефоном відділу розповсюдження редакції: (044) 456-83-27 (запитати Олену Андріївну), або написавши лист на електронну адресу: perec2018@ukr.net

Микола ЮРЧИШИН «ПОВІСТЬ ГІБРИДНИХ ЛІТ»

(Літопис чергового смиренного ченця
Києво-Перчанського монастиря)

**РОКУ 2018-го.
НАШОГО КОЖУХА ВОВКИ З'ЇЛИ**

Масовий відтік українців на роботу до східних країн Європейського Союзу створив демографічну кризу в самій Україні. Про це йдеться в дослідженні автора неурядового аналітичного центру США Atlantic Council Пітера Дікінсона.

Як з'ясував автор статті, останнім часом в країнах Східної та Центральної Європи стало дуже популярним запрошувати українців на роботу. Вони вже є найбільшою нацменшиною в Чеській Республіці, а протягом десятиріччя можуть стати домінуючою меншиною в містах всього східноєвропейського регіону.

У січні чеський уряд оголосив про свої плани подвоїти щорічну квоту для трудових мігрантів з України з 9,6 тис. до 19,6 тис. осіб. Три роки тому ця квота становила всього 3,8 тис. осіб. Меседж з Праги гранично ясний: українським робітникам не просто раді, вони життєво важливі для економіки Чеської Республіки.

У Центральній та Східній Європі не тільки чехи прагнуть залучити більше українських мігрантів. У країнах Балтики та на Балканах національні уряди також спрощують правила на ринку зайнятості та шукають способи, як закріпити на місцях українських робітників. Багато хто активно рекрутують робочих всередині України. Білборди в різних містах країни розповідають про привабливість як сезонних робіт за кордоном, так і еміграції за спрощеною схемою. Відкрито спеціальні агентства та розпочато мультимедійні кампанії. Всі вони борються за людський ресурс – клондайк висококваліфікованої і сильно недооціненої робочої сили в Україні.

Результати дослідження свідчать, що українці зі свого боку теж дуже зацікавлені у виїзді за кордон, адже в них на батьківщині найнижча заробітна плата в Європі. А ще – розгул корупції.

«Нашого кожуха вовки з'їли. Не бідувати ж нам до гробової дошки», – говорять одні, пакуючи валізи. «Про ноги не думають, коли голова в петлі», – піддають їм навздогін інші, тягнучи за собою до поїзда наповнені домашніми речами кучмовози. «Не хотіла коза на торг, так потягли», – сплескують у долоні старенькі батько з матір'ю, проводжаючи дітей на заробітки у далеку дорогу.

Нескладно зрозуміти, чому ідея імпорту робочих настільки популярна у всьому регіоні. Центральна і Східна Європа переживають «демографічний шторм». Це яма, що загрожує підірвати політичний, економічний прогрес, досягнутий за чверть останнього століття. Низькі показники народжуваності, високий рівень смертності і масштабний відтік молоді в більш багаті країни Західної Європи створюють умови для скорочення чисельності населення. Найближчим часом у країнах регіону кількість пенсіонерів може перевищити кількість людей працездатного віку. За даними ООН, десять країн світу з населенням, яке найшвидше скорочується, – це всі країни колишнього Східного блоку. Україна також у цьому списку поряд з Болгарією, Хорватією, Сербією, Угорщиною, Латвією, Литвою, Молдовою, Румунією та Польщею. Протягом наступних 30 років кожна з цих країн зіткнеться з перспективою скорочення чисельності населення на 15 відсотків. Експерти з демографії кажуть, що таке падіння – нечуване і можливе хіба що у воєнні часи.

– Зараз в Україні це величезна проблема, яка може обернутися катастрофою, – переконаний нащадок роду меценатів мер Глухова Мішель Терещенко. – Від нас спочатку йдуть фахівці, яким за кордоном пропонують і кращі умови, і кращу зарплату. А тоді – і прості люди. Села зараз стоять напівпорожні, там лишилися самі пенсіонери. Усі інші – в Польщі, Прибалтиці, Німеччині, у тій же Росії. Якщо це не зупинити, Україну чекає балканський сценарій.

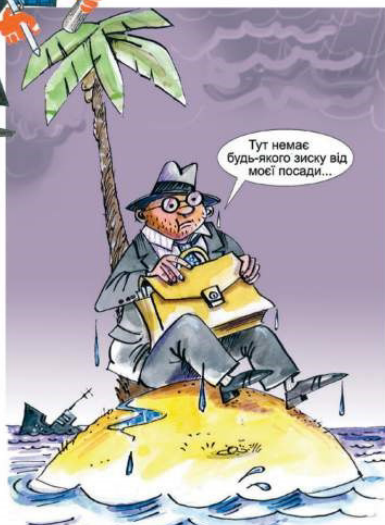
Отже вихід один – подолати корупцію. Тоді не потрібно буде ні МВФ, ні жодних дотацій – просто не треба красти з бюджету. Лише після цього наші мігранти зможуть сказати: «Всюди добре, а вдома найліпше».

(Далі буде)

Володимир СОЛОНЬКО

– Байбак Тимко, ти що це удумав?
– Та совість замучила... Я ж обіцяв ранню і теплу весну...

КАНАРИ

Жахлива назва ця – КАНАРИ
Для шулерів, бандитів, скнар:
Пропустять НА – чекають КАРИ,
Відкинуть КА – одержать НАРИ
В місцях, далеких від КАНАР.

ЯК-НЕ-ЯК –

РЕФОРМИ НА ПОРІ

Доля усміхається Кіндрату
(Як-не-як – реформи на порі!):
Гривнями одержує зарплату,
Доларами лупить хабарі.

Вадим СКОМАРОВСЬКИЙ.

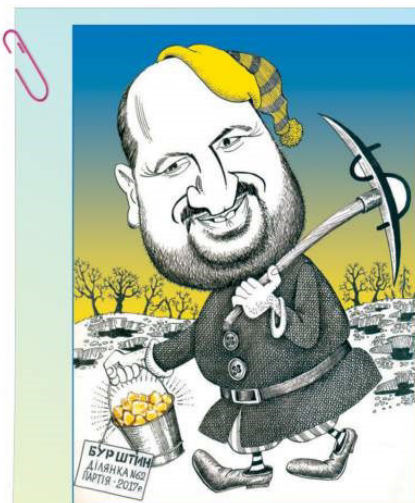
ДОПУСТИЛИ ДО КЕРМА ХАПУГУ

Допустили до керма хапугу,
А хапуга хитрий, наче лис,
Фахівців міняє на прислугу
З особисто відданих лакиз.

ЗАПИТАННЯ ПО СУТІ

Запитував один добродій:
– Скажіть, чи правда, що тепер
Хто гривню вкрав – той, значить, злодій,
А хто мільйон – той мільйонер?

До бурштину він так прилип
Душею бізнесмена,
Що й не зогледівся, як... влип
По шию, по рамена.

Тепер доводить у судах,
Що «білий» і «пухнатий».
Якби не президентський дах,
Давно би сів за ґрати.

Малював Володимир СОЛОНЬКО

Олег ГУЦОЛ

Ви навіть і не здогадуєтесь, чому за останні 3–4 роки на шляхах України значно побільшало жовтених «маршруток», автобусів та тролейбусів відомої марки «Богдан». Це наш «Мерседес». І не менше. На колеса ці машини стають у Києві та Львові, а ось «зелене світло» для них вмикають не де-небудь, а у... РНБОУ. І робить це не хто інший, а перший заступник

колишньому?» – мучаться у здогадці різні детективи та журналісти.

Не будемо їм заважати докопуватися до істини. Бо не стільки особисті чи службові сто-сунки двох державних мужів спливали на по-верхню. У броньованій і досить таки секретній системі Ради національної безпеки і оборони України з'явилися серйозні пробоїни.

тоді дивилися члени державної комісії, які після випробувань дали добро на закупівлю автомобілів для потреб медичної служби ЗСУ, вартість яких не така уже маленька – 32 тисячі доларів за одиницю?

Як, куди дивилися, – на першого заступника секретаря РНБОУ і бенефіціара Олега Гладковського.

Аби захистити честь мундира, у корпорації «Богдан» пішли в атаку, обравши цілями своїх нападок експлуатаційників. Це, мовляв, вони заливали у баки неякісне пальне, порушували умови експлуатації та сервісного обслуговування. Дісталось і журналістам від бенефіціара за те, що винесли сміття із хати. Отож вони не хто інші, як зрадники.

Після багатьох невдалих атак «богданівці» викинули білий прапор і взялися за усунення недоліків як технічної, так і медичної частин. І думаєте, що за гроші корпорації? За наші з вами гривні. Невже справді корпоративно-корупційна броня у такого бізнес-партнерства не пробивна?

ПАБ звертається до колег із НАБУ: «Всіпте перцю кому слід!» Бо при такій халатності і безвідповідальності у період війни ніякий оборонний бюджет не врятує.

Степан ЖЕЛІЗНИЙ.
м. Київ.

секретаря цієї суворой і поважної для оборонної безпеки організації – Олег Гладковський, який за сумісництвом є бенефіціаром корпорації «Богдан Моторс». Саме він у цій державній структурі відповідає за оборонно-промисловий комплекс.

Словом, своя рука владыка. Тим більше, що раніше його бізнес-партнером у корпорації був... Петро Порошенко. «Дах» надійний, випробуваний часом, непробивний. Тож, мабуть, не випадково Олег Гладковський, по-перше, «доріс» до такої високої посади, а, по-друге, – саме він опікується оборонно-промисловим комплексом. Напевно, це просто збіг обставин. Кому ж доручиш таку відповідальну справу, як не колишньому перевіреному бізнес-партнеру. «Та й чи зовсім

Як у мудромому народному прислів'ї – шило вилізло з мішка. І підвів усе той же «Богдан». На цей раз специфічної моделі – «Богдан-2251». Це військова санітарна броньована машина для потреб фронту. На передовій їх ой як не вистачає. Санітарні розвалюхи, названі «таблетками», уже давно віджили своє. І раптом – такий подарунок. У квітні 2017 року 50 новеньких «Богданів-2251», не імпортованих, а власних, розрекламованих на всіх теле- і радіоканалах, з'явилися на фронті. Уявляєте, як там зраділи і медики, і воїни в окопах.

Та не встигло останнє авто доїхати до передової, як перше уже вимагало ремонту чи повернення на завод. І таких набралось 25, тобто половина із клеймом «брак»! Куди ж

ДАВНІ ГОЛОСИ ПРО НОВІТНІ ЧАСИ...

«Взагалі наші політики – це окрема і болюча тема. Вони вибудували собі паркани заввишки в шість метрів і тим самим відгородилися і від людей, і від проблем країни. Україна для них лише плацдарм для грабунку. Фактично всі наші керманичі – люди без переконань. Одна видимість. Україна для них лише місце для накопичення капіталу».

Микола **СЯДРИСТИЙ**, видатний українець.

КОРІННЯ ТА ЛИСТКИ

У літній день, хороший та ясний,
Розкинувши далеко тінь у полі,
Пишалися Листки на дубі широкочолім
Життям розкішним та значним
І з вітром-ласкавцем гордяче шепотіли
Про гушину, про свої ярі сили:
«По правді, ми даєм одні
Красу усій низовині!

Та через нас, признатись, праве,
Це дерево величне й кучеряве!
Здається, слід би й нам хоч раз
спасибі дати».
Одмовило щось тихо з-під землі:
«Яка мізерія ще має голос зняти?
Хто ви і де там поросли,
Що сміливо до нас себе зрівняли?
А ми, панове, – грабарі,

Що риемось од зірки до зорі
Та вас годуємо; невже пак не пізнали?
Ви – Листя, ви – пани,
Убралися в розкішні жупани
І нас нехтуєте, позбувшись сумління,
А ми – робітники, Коріння.
Пишайтесь, але шануйте й нас
Та пам'ятайте ще часами,
Яка різниця поміж нами;
Без вас там не яка пеня,
Бо й дерево щороку вас міня,
А от, бува, хоч раз,
Коли коріння зв'яне,
То вже напевно, що не стане
Ні дерева, ні вас!»

Михайло **СТАРИЦЬКИЙ** (1840–1904).

Рубрику веде **Валентин ШУЛЬГА**.

Колективних обідів я не люблю, але вони стали традиційними у нашому відділі.

В обідню перерву я та Вікторія Іллівна зазвичай видобували з поліетиленових пакетів по два зіплені поміж собою бутерброди з ковбасою або сиром і викладали їх на тарілку.

Згорточок другої співробітниці, Антоніни Іванівни, кардинально відрізнявся від наших: це була незмінна смужечка плавленого сирка на гріночці з батона.

Зазначу одне: їсти ті витвори вітчизняної харчової промисловості було абсолютно неможливо, оскільки, як ми знаємо, в наші далекі від колишніх державних стандартів часи продукти виробляються ким завгодно і з чого завгодно, – але аж ніяк не з тих інгредієнтів, з яких отим продуктам належить бути виготовленими.

Тож наступного дня я вже не поповнила наш колективний обід звичним згорточком з бутербродами, а сповістила своїм колегам, що від сьогодні – у зв'язку з активізацією виразки – сідаю на діету і їстиму в ідальні вівсянку, котра на оту капосну виразку, на моє переконання, має цілюще вплинути.

– Може б, і нам скласти компанію Тетяночці? – несподівано звернулась Вікторія Іллівна до Антоніни Іванівни. – Посьорбаємо хоч чогось тепленького. А то все – бутерброди, бутерброди... Лихої години і нас виразка спіткає.

Ця пропозиція здивувала мене. Річ у тім, що в нашій установі, котра ледь животіла на жалюгідні бюджетні кошти, вже кілька років замість колишньої ідальні функціонувала така собі комерційна структура з майже ресторанными цінами. Яким дивовижним чином приватна структура розмістилась у державній організації і яку кругленьку суму за це щомісяця клало до рідної кишені наше керівництво та з ким воно тією сумою по-братерськи ділилося, ніхто з рядових працівників, звісно, не знав.

А втім, нащо забивати собі голову різними конспірологічними вигадками.

Тому ми втрюх попрямували до закладу, котрий мав підтримати мене у боротьбі з виразкою та водночас не допустити виникнення аналогічних капосних утворень у моїх колег.

Незважаючи на чимале розмаїття пропонованих страв, я замовила у роздавальниці тарілку вівсяної каші без масла, поставила її на піднос і посунула його по металевих рейках до каси.

Мої колеги, які стояли за мною, з неприхованою цікавістю глянули на піднос.

– Ви що, справді цим і обмежитесь? – запитала Вікторія Іллівна.

– Я за цим сюди й завітала, – сумирно відповіла я, розплатилась і сіла за стілик.

ДИЄТОЛОГІЯ

Я вже піднесла до рота першу ложку з вівсяною, коли уздріла Вікторію Іллівну та Антоніну Іванівну, які наближались до столика, заточуючись під вагою до краю завантажених підносів.

Непрезентабельна пропозиція посьорбати тепленького трансформувалась у справжнє свято живота, яке у кожній містило – для початку: велетенську порцію картоплі фрі, сформованої у вигляді найвищої гори нашої держави – Говерли – на одній тарілці, а на іншій – неосяжних розмірів свинячу відбивну під розплавленим сиром та ананасом. Краї відбивних важко звисали з тарілок.

Поряд із цією розкішшю досить скромно виглядали піали із знову ж таки подвійними порціями традиційного салату олів'є, від якого мої колеги не знайшли сили відмовитись, – вочевидь, через немеркнучу смакову привабливість цього шедеву кулінарного мистецтва.

Завершити бенкет мали вагомими кусніми тортами з багатьма прошарками із бісквіту, різнобарвних кремів, згущеного молока та чогось іншого, не розпізаного мною, але не менш вражаючого.

Увінчували ж кожен шмат апетитні шапки зі збитих вершків з помпончиками вимочених у сиропі червоних вишеньок.

Знову стрельнувши поглядом у бік моєї суперскромної страви, колеги взяли за ножі та виделки.

Орудували ними, щоправда, не дуже вправно, через що на пишні груди регулярно падала то горошина із майонезом, то хмизинка картоплі фрі, а то й масний шматочок відбивної. Тож невдовзі кофтинки подруг вкрилися апетитними плямами.

– Господи, смакота ж яка! – розімліло простогнала Вікторія Іллівна, затовкуючи до рота жмут картоплі фрі, а за ним – терикончик салату олів'є.

Тим часом наблизилась черга кульмінаційної точки смакового екстазу – десерту.

Антоніна Іванівна їла торт, як і більшість людей, відділяючи ложечкою шматочок за шматочком. Вікторія ж Іллівна крутила і крутила тарілочку з тортом, з усіх боків так обтесуючи ложечкою свій солодкий апогей бенкету, аби вершечок з червоною вишенькою на маківці залишити наостанок. В результаті цих маніпуляцій на тарілочці сформувалась вузька тортівка-вежечка, увінчана збитими вершками і заповітною вишенькою.

...Люди бувалі кажуть, що в душі кожної, навіть найкращої людини, лежить вир незбагнених для тебе дивацтв і незрозуміlostей. Я так і не дізналась, чим керувались мої колеги, але весь час моєї вимушеної дієти обідні шабаші все повторювались і повторювались. Причому історія з вежечкою – також. Вікторія Іллівна так натренувалась з її витесуванням і заковтуванням, що досягла в цьому справжньої віртуозності.

Втім, щоденні бенкети досить швидко спустошили гаманці прихильниць недієтичного харчування. Уже за тиждень Вікторія Іллівна у коридорі шарпала за рукави співробітників нашого підрозділу, позичаючи гроші, аби щось перекусити.

– Дожилися! – бідкався чорнявий вусань Юрій Михайлович. – Людина голодна!

– Ось двадцятка, – він тицав її Вікторії Іллівні. – Більше у мене немає, – підіть, поїжте хоч каші!.. Каша, кажуть, лікує!..

Очі добряка були сповнені співчуття.

...Зате мої очі тишком-нишком тільки усміхались. Ще одна напроорочена ним порція «дієтичної каші», і моїх колеганок вже точно забиратиме швидко.

Ну що ж, мої виразці явно не зашкодять ще й прогулянки свіжим повітрям... Коли провідуватиму своїх колеганок у гастрологічному відділенні нашої районної лікарні...

Ось тільки перехоплю нашивидкуруч бутербродик і побіжу!.. Понесу тістечка. Ой, що я кажу!..

Лариса **ЧЕПІГА**.
м. Київ.

Володимир СОЛОНЬКО

Януш ОСЕНКА

ЖАРТ

Відвідав одного знайомого. Не застав удома. Його дружина зустріла мене в поганому настрої:

– Подивись, що він одержав по пошті, – сказала вона і простягла аркуш паперу.

Там було написано друкованими літерами: «ВЛАСТЯМ ВІДОМО ВСЕ». Без підпису.

– Як тільки прочитав, одразу кудись виїхав, – зізналася мені.

Справа була серйозна.

Потім я зайшов у магазин, щоб дещо купити. Зі мною повелися нечемно, і я забажав зустрітися з директором.

– Директора немає, – повідомили.

– А коли буде?

– Невідомо.

Нарешті хтось із продавців прохопився про причину відсутності свого безпосереднього керівництва. Нібито одержав по пошті листа, де було всього одне речення: «ВЛАСТЯМ ВІДОМО ВСЕ». Зник одразу, як прочитав.

Я спробував дозвонитися до одного начальника. Виїхав.

І ніхто не знав, коли він повернеться. Приїхав до комісійного магазину телевізора. Сюрприз: там не було жодного з численного персоналу!

Протягом мені під ноги принесло уривок аркуша: «... ОМО УСЕ».

На вулиці панувало якесь дивне поживалення. Люди метушилися. В очі впадала туристська екіпіровка перехожих: валізки, рюкзаки, ковдри, спальні мішки.

І затуманеність поглядів. Ніби вони тамували страх. Не знав, що й думати. Нарешті потрапив до кабінету мого приятеля, президента фірми. Він з посмішкою вручив мені аркуш паперу.

– Подивись, що я одержав тільки що...

Здивований, прочитав: «ВЛАСТЯМ ВІДОМО ВСЕ».

– Тобі смішно? А що тепер буде? – запитав його.

– Нічого, – заспокоїв мене приятель. – Це звичайний жарт.

– Жарт? Просто жарт? Отже, власті всього не знають? – допитувався я, зовсім втративши орієнтацію.

– Не в тому справа, – пояснив мені приятель. – Властям відомо все. Але жарт полягає в тому, що цей факт повинен привести адресата до думки, ніби через це його чекають неминучі грізні наслідки. Тим часом нікому нічого не буде.

– Чому? Незважаючи на те, що властям відомо все? – засумнівався я.

– Незважаючи, – підтвердив він. – Ти можеш собі уявити, що сталося б, якби власті почали реагувати на все, що їм стало відомо?

– Так, так... – прояснилося мені поволі.

Коли я повернувся додому, дружина подала мені конверт, в якому був аркуш з написом: «ВЛАСТЯМ ВІДОМО ВСЕ». Я зразу заспокоїв дружину, що це просто жарт. Але із дна душі почало підніматись важке занепокоєння...

Переклад з польської.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Якось Заєць каже мені, що я ніколи його не пережену. А я й кажу, що мені цього не теба. Головне – догнати!

Страшніше перо не в гусака...

Із-за того, що цеглина пролетіла мимо громадянина Копиткіна, хуліганство слід рахувати невдалим.

(Із постанови про закриття справи).

Прошу дозволити мені виїзд до батька дружини в зв'язку з тим, що він знаходиться при смерті строком на 3 доби.

(Із рапорту дільничного)

У потерпілого мається наявність відсутності зубів.

(Із постанови слідчого)

Шofer боявся місць, звідки появляються діти.

(Із рапорту інспектора ДАІ)

Під ліжком лежав труп і ще дихав, рядом на полу лежала трупово жінка і плакала, а брат трупа лежав у другій кімнаті без пам'яті.

(Із рапорту дільничного)

Громадянин Остапчук, будучи дуже п'яним, прийняв свою тещу за чорта, тобто трішки помилився.

(Із рапорту дільничного)

Приколи у міліцейських протоколах

Жінка стояла на веранді, а голова її була на вулиці.

А ще привозив кірпіч Зіл по імені Петро. Де розгрався Петро, я не знаю, бо з Василем на Колхиді пішов додому.

Повідомив

Володимир КЛЕПАЦЬКИЙ.

с. Білогородка Києво-Святошинського району Київської області.

Поштова адреса – 03047, м. Київ, а/с 43
Електронна пошта – perets.vlaskor@ukr.net